

Zakódovaný svět

Desky vzácných paravánů nechává Coco barbarsky příčně přeříznout a poté si je připevní na zeď jako tapetu... Se jménem Coco Chanel je dovoleno vše. Není snad zajímavější nahlížet na drzé gesto, spočívající v přetváření věcí, aby mohly být použity jinak, jako na počínající odpoutání se od hodnoty věcí? Jediná hodnota předmětů, kterou Coco uznává, je jejich smysl. Ve svém osobním světě Coco strpí jen předměty, které promlouvají. K srdci, ke vzpomínce, ke kořenům. Ale ať promlouvají! Ptá se jich dokonce i na budoucnost, jak prozrazují křišťálové koule v salónu nebo tarotová karta zapomenutá na psacím stole. Lépe se pochopí málo místa vyhrazeného pro tvůrce stylu Art deco. S výjimkou páru kubistických krbových zarážek od Lipchitze, konzoly od Franka a lustru od Iriba není přítomno žádné ze jmen dekorativního umění, která se objevila na světových výstavách v letech 1925 a 1937. Moc jí nezáleží na tom, aby byl její interiér zařízen podle módy. Nemá potřebu vlastnit díla těch umělců, které má ráda samy o sobě. A i když Coco nemá ráda dveře a dělá všechno možné pro to, aby se na ně zapomnělo, nedělá to snad kvůli tomu, aby lépe zachytila všechny Picassy, Stravinsky, Cocteauy, Lifary, Reverdy, v kontaktu s nimiž se její talent utváří?

Žena a umění

Nebylo tomu tak odjakživa, role Coco Chanel jako mecenáše je nejméně známá. Uměla být velkorysá a bezprostřední k mnoha umělcům, jejichž talent rozpoznala dávno před tím, než se jejich jména objevila na čestném místě v umění 20. století. 20. léta 20. století byla léta otevřenosti. S velkoknížetem Dimitrijem Pavlovičem Romanovem po svém boku prožívala Coco ruské období. Tím bude poznamenána nejen její tvorba, pokud uvažíme, za co jí vděčí hudba a balet. Její finanční podpora Stravinskému a Ďagilevovi na reprízu *Svěcení jara* – jehož premiéra v roce 1913 vyvolala pohoršení – s jedinou podmínkou „nikdy o tom nemluvit,“ zachránila hlavní dílo století.

velmi dobré! Správně pochopeno, chyby drobné

B